

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hoffmann, Kai.; af Kai Hoffmann.

Titel | Title:

Liljer i Mørket : Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Brødrene Salmonsens, 1899

Fysiske størrelse | Physical extent:

78 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

LILJER I MØRKET

DIGTE

AF

KAI HOFFMANN

KØBENHAVN

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN)

GRÆBES BOGTRYKKERI

1899

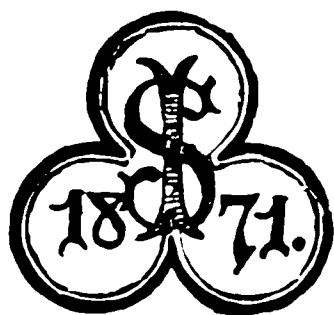
LILJER I MØRKET

LILJER I MØRKET

—••—
DIGTE

AF

KAI HOFFMANN

KØBENHAVN

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN)

GRÆBES BOGTRYKKERI

1899

— *Maint joyau dort enseveli
Dans les ténèbres et l'oubli,
Bien loin des pioches et des sondes ;*

*Mainte fleur épanche à regret
Son parfum doux comme un secret
Dans les solitudes profondes.*

BAUDELAIRE.

INDHOLD

	Side
Gylden Aften.....	7
Jeg ser —	8
Turgénjew.....	9
Min Broder —	10
Spanske Balconer.....	11
Solopgang.....	12
De store Tider.....	14
Aftenens Ro	15
Danmark	16
De første gule Krokus	17
Til —	18
Min Blomst —	20
Der falder Regn.....	21
Stjernen.....	22
Varsler.....	23
Vift af Vind —	24
Alléen	26
Sankt Hans.....	28
Maaneskin	30
Skyer.....	31
Den hvide Balcon	33
Maanenatten	34
Eksotisk Duft.....	36

	Side
Dagning.....	37
Munken.....	40
Det Dødes Gaader.....	42
Sol og Skygge.....	43
Natteregn.....	44
Gyldenhvid.....	45
Gennem Taagen.....	47
Holger Drachmann.....	49
Georg Brandes.....	50
Nyaarsgry.....	51
Vin og Parfumer.....	53
De ydmyges Lykke.....	54
Sirene.....	55
Gaden.....	56
Skumringens Klokker.....	57
Det nytter intet —.....	58
Statuen.....	59
Søvn.....	62
Ved Havet.....	63
Stolte Jul!.....	65
Kvinden og Maaneskinnet.....	67
Skoven og Himlen.....	68
Ensom Aften.....	69
O, en Tid —.....	71
Ak, Sol og Duft —.....	73
Vinternat.....	74
Liljer i Mørket.....	75
Lykke.....	77
Mulm og Stjerner.....	78

GYLDEN AFTEN

Bag de nøgne Træers
mørke Grenevrimmel
som en Guldmur skinner
Solnedgangens Himmel.

Paa Kanalens blanke
gyldne Vande svømme
hvide Svaner, skønne
som et Syn i Drømme.

Nære skjulte Klokker
kime stærkt og længe,
klangfuldt de den store
Stilhed gennemtrænge.

Ak, for Aftnens Guddom
gad jeg Altre bygge,
syngende ud mit Hjertes
Andagt, Tungsind, Lykke!

JEG SER —

TIL ELEONORA DUSE

Jeg ser et bleget Aasyns trætte Kummer,
to sorte Øjnes Drag af dybe Drømme —
og Dagens Virvar i min Sjæl forstummer,
mens Stjerner frem paa Aftenhimlen svømme,
og Toner løfter sig — som Sjælemesser,
der vugger mellem skumrende Cypresser.

Det er, som disse Øjne var mig kendte,
som saa jeg dem forlængst, i Livets Morgen,
for første Gang mod mine Øjne vendte. —
Det var vel dengang, da jeg mødte Sorgen . . .
Og disse Øjne kalder — som en Søster
paa Broderen, der bor paa fjerne Kyster.

Hvorfor skal Sjæle drage deres Bane
i Ensomhed, blandt Fremmede og Fjender,
og stirre ud og skimte kun og ane,
at den er nær, i hvem sig selv de finder —
og Søstren aldrig mødes med sin Broder
og Sønnen aldrig sidde hos sin Moder?

TURGÉNJEV

. . . Bliver jeg gal engang,
saa vil jeg tro, jeg er dig,
Turgénjew.

Saa vil jeg sidde og nynne,
mens Bladene falde i Høst:
Mine Foraarsbølger, mine Foraarsbølger . . .

Saa vil jeg sidde og hviske:
Har I læst, har I læst?
Har I grædt, har I grædt?
— Min Helene! Min Helene!

Saa vil jeg hæve de magre Hænder
og skælve og juble:
Jeg er Digternes Digter!

Bliver jeg gal engang,
saa vil jeg tro, jeg er dig,
Turgénjew.

MIN BRODER —

Min Broder hver, som lider og som hader!
— Landflygtige fra Livets lyse Sale,
hvor Løgn og Dumhed fører Kongetale,
jeg ser jer fly ad mørke, tomme Gader . . .

En gylden Haan! — Udslyng den i Kaskader
mod dem, der over Sjælen vil befale,
mod dem, der koldt med deres Sjæl betale
et Hus i Døgnets By af Stukfaçader!

Men Kval og Had gør vild —: sigt ej i Blinde;
øv ikke Hævn for Hævnens Rus at vinde —
da er I lig en Sump, der alt forpester!

Vær Jordens Straf — som Pileregn, der strømmer
fra Himlens Borg — og ær som hellig Mester
den hvide Gud, der græder, mens han dømmer!

SPANSKE BALCONER

Frem af dybe Gaders Midnatsmørke glide
underlige Huse, der stirre skummelt ned.
Kvinder, der er stygge, men saa muntre og saa blide,
hviske til mig Ord, som gør mig kold og hed.

Duft og Sange fjerntfra gennem Luften strømme,
gulligt Lysskær siver fra en aaben Dør —
ak, jeg er en fremmed, vandrer som i Drømme,
vandrer i en Drømmestad, der aldrig saa mig før.

Gittres og Balconers Præg af Middelalder,
kattekælnes Kvinders Drag af Østerland —
sælsomt det mig skræmmer, sælsomt det mig kalder,
kalder som en Drømmerøst fra Glemslens Afgrundsrand...

SOLOPGANG

Jeg sidder ved Marmorkilden
og stirrer ud over Havet —
taageblegt venter det Solen,
der end er i Dybet begravet.

Kastanjernes Kroner er stille,
kun hvisker en enlig Vind,
kun pipper en enlig Graaspurv
i Dæmringens Spøgelseskin.

Men Bølgerne skride saa tunge
og dog saa sagte mod Land,
de bringe mig Bud fra en fremmed,
en elsket og savnet Strand.

Og Skibe sejle derude,
med rød og med grøn Lanterne.
I Østens Skær som af Roser
staar skælvende Morgenens Stjerne . . .

Da ser jeg med et over Himlen
en Ildpalme Bladene sprede.
— Havet er stænket med Gnister,
til Solmødet ligger det rede.

Og se — over fjerne Kysters
langeligt bølgende Kamme
stiger en sitrende Guldbræm —
en kongeligt funklende Flamme!

Nu rødme de blege Lande,
nu knejser Livet med Panden —:
Flygtet er Mørket og Døden!
Opstanden er Solen, opstanden!

DE STORE TIDER

De store Tider skabes ej — de skaber!
Fra Dybet hæver de sig, naar de skal;
og fremstaar da en skønne Dag en Skjald,
vil han fortrylle Mennesker og Aber.

Han er den ventede: de nye Ord,
den friske Regn for Sjæles rige Grøde —
og Tidens Drømme bruser ham imøde
og løfter ham og gør ham dobbelt stor.

Men den, der fødes i de døde Tider,
maa skabe selv det Liv, hans Hjerte kræver,
den stærke Drøm, som ham mod Himlen hæver.

Og synger han — om hvad hans Hjerte lider,
om nye Drømme — ak, hans Samtid gaber,
den hele Samtid, Mennesker og Aber . . .

AFTENENS RO

Aftenens Ro har vugget sig ind,
og Himlen har røde Striber. —
En gumlende Ko, og en viftende Lind,
og Mørket, der sagte mig griber . . .

Aftenens Ro — aa, hvor blid er hver Lyd!
Dagen, der larmed, er omme.
Endt er dens Solrus, dens «Fyld dig og nyd!» —
Glæder saa bedske og tomme!

Haanden, der hæved sig hovent, er træt,
Munden, der brovted, er lukket —
Blikket er vegt som hos en, der har grædt:
andægtigt og mildt og dugget.

Aftenens Ro — som en Aftenbøn
glider den henover Landet.
Lægt er hver Smerte, stilt er hvert Støn —
signet, hvad før var forbandet!

Genova, Juli 1892.

DANMARK

O danske Slette, klædt i Bøgens Grønhed,
i Kornets Gyldne og i Fjordes Blaa,
du Plet, som først af alt min Barndom saa,
jeg priser end din Lykke og din Skønhed!

Jeg dyrker Sydens Afgud i mit Minde;
men du er Guden, mine Fædres Gud —
fra dig al Livets Rigdom toner ud,
i dig mit Hjertes Toner Sangbund finde.

Din Sommerdag er som en Kongedatter,
der hed af Attraa hviler paa et Hynde,
med aaben Favn og blød og yppig Latter.

Og som en Nonne dine lyse Nætter
— ved Blikkets Blidhed, Legmets kyske Ynde —
al Kval, alt Nag, alt Smuds af Sjælen tvætter.

DE FØRSTE GULE KROKUS

I
Igaar det hvide Snelag
tæt over Jorden laa,
idag jeg i en Have
de første Krokus saa.

De spæde gule Krokus
henad den sorte Muld
imellem Sneens Pletter
stod straalende som Guld.

Og, ak, igaar mit Hjerte
var vinterkoldt og haardt;
men dine Øjnes Solvæld
har smeltet Sneen bort.

Idag, idag — o, Under —
frem af mit Hjertes Jord
ved dine Øjnes Solvæld
de første Krokus gror!

TIL —

Dit tunge mørke Haar med Azaliens røde Brand,
din gule Dragt, besat med de sorte Kniplingsbræmmer,
og Halsens Svanesvajhed og de sarte, slanke Lemmer
minder mig om Antonias og Juanitas Land.

Men dine graablaa Øjne — som Taage over Bølger —
de mane frem din Barndom paa Nordens øde Fjeld,
hvor Strandens Brus i Slummer dig lullede hver Kveld —
aa, dine graablaa Øjne, i dem din Sjæl sig dølger!

Og dine Smil kan blegne, og dine Smil kan brænde,
stilfærdig snart du taler, snart som i indre Ild —
saa bly som en Klosterjomfru, saa dristig som en Vild,
der kender Elskovsruner til Mandens Sjæl at tænde.

Din Mund med hvide Tænder, din store røde Mund —
lad andre kun den laste, jeg ved, at den kan dysse
et Hjertes Sorg i Dvale, jeg aner, den kan kysse
med Kys, der maa besejre, var du end falsk og ond . . .

Var det mod mig, du haged fra Fjeld og Hav og Hede?
— O, Jomfru fra det fjerne! hvadenten du er tro
eller glemmer mig, og aldrig vi mødes mer, vi to —
du har min Sjæl beruset og vejret bort min Lede!

MIN BLOMST —

Solen straalér paa Vaarhimlens Blaa,
mit Hjerte saa sært tar paa Vej. —
Alle de Piger, forbi mig gaa,
jeg spejder blandt dem efter dig.

Alle de Piger, forbi mig gaa,
de smile som Blomster i Maj —
smile og dufte kan Blomster smaa,
jeg aander ej Duften af dig.

Smile og dufte kan Blomster smaa,
mit Hjerte rører det ej,
visne mit Hjerte i Ensomhed maa —
min Blomst, hvor finder jeg dig?

DER FALDER REGN

Der falder Regn, der falder Regn!
Bag Taageslør og Draabehegn,
bag Skumringshuses tavse Mur
jeg sidder stængt i Savnets Bur.

Et ensomt Hus, en øde Vej,
dér er dit Hjem — naar ser jeg dig?
Har du mig glemt? — Ak, Regn og Slud
saa underligt dig visker ud.

Ak, Regn og Slud — faar det mon Slut?
— Eller har jeg min Sol forbrudt
i Savnets Bur, bag Dødens Hegn? — — —
Der falder Regn, der falder Regn!

STJERNEN

Jeg aabner tyst mit Vindu,
jeg ser en Stjerne skinne —:
maaske nu *dine* Øjne og den samme Stjerne finde.

Det er, som al din Skønhed
igennem den mig naaede,
som stirred ned fra den dit Bliks, dit Hjertes fjerne Gaade.

Det er, som saa jeg skælve
min Lykkes hvide Stjerne,
saa stor, saa klar, saa øm — o, Drøm, uendelige fjerne!

VARSLER

Tusmørkets blegblaa Himmelskær
med dunkel Skrift af nøgne Træer,

de magre Grenes sagte Gys
i Lygters spinkle, syge Lys,

de fjerne Ruders sidste Glød
som Solfaldssorg og Lykkedød,

de spæde Stjerner bratte Blink
som vemodsfulde Afskedsvink,

den vage Dis, der som et Vand
begraver tavst vort Samlivs Land —

alt varsler fra den blege Kveld:
Vi ses ej mer — Farvel, Farvel!

VIFT AF VIND —

V ift af Vind i Rugens Top,
Blink af Stjerner blege —
bag et Hegn staar gylden op
Maanen fra sit Leje.

Skæret over Sæden hen
næppe tør sig vove;
for i Vest er Himlen end
rød bag sorte Skove.

Brakmarkjordens Brune svagt
mørknes af min Skygge;
paa en Eng jeg skimter vagt
dunkle Hesterygge.

Maanen stiger, bliver hvid,
tyst den Mulmet drikker.
— Klar og mørk og stor og blid
Sletten for mig ligger.

Fjerntfra bæres Duft af Hø,
Lyd af Vejes Færden —
o, lad Dag og Daad kun dø,
Natten er min Verden!

ALLÉEN

Bag Stenten, fjernt fra Menneskenes Veje
ved jeg en gammel lang og lav Allé
imellem Skov og Gærde — altid ensom,
i Somrens Grønhed som i Vintrens Sne.

Kastanjers brede Kroner køligt skygge;
mod Græsset, der har dækket Jordens Grus,
de tidligt gule Blade langsomt drysse —
snart er der Stilhed, snart et sælsomt Brus!

Der vokser vilde Æbletræer — stride,
med sparsomt Løv og Frugter, golde, smaa;
ud over Gærdegrøften Tjørne lude,
fordømt til snart at segne og forgaa.

En Falk med lange, smalle Vinger stundom
langs Jorden svæver; stundom og en Hjort
fra Skovens Dyb af visne Graner stirrer
og vender sig forskræmt og springer bort. —

Her vrinskede maaske i svundne Tider
en broget Skares Hingstemod — maaske.
— Nu finder den, der, led ved Verden, drages
mod Grublen, her sin Ensomheds Allé.

SANKT HANS

Mod Aftnens skære Himmel Hyldens stille
og tætte Kuppelkrone dunkel staar.
En enlig Stjerne blinker blegt. — Sin Trille
i nære Haver Nattergalen slaar.

Nu vandrer Solen bag de fjerne Skove —
som bag en Helvedmur af sorte Træer.
Men over Mulmet svulmer Lysets Vove,
dybt rosenrød som Himmeriges Skær.

Og hele Natten Himlen lys skal skinne,
og dufte skal Jasmin og hvid Syren,
og Dis skal dække Eng, og Dugg skal rinde,
mens Nattergalen jubler fra sin Gren.

Og jeg skal vandre ene — uden Minder
og uden Længsel — dog en Elsker lig.
I Nattens Blidhed — o, i den jeg finder
en Brud, der gør mig over alting rig! —

Dog, snart skal disse hvide Blomster segne,
og Nat for Nat skal falme Himlens Glans,
og Fuglesangen tier allevegne —
ak, altid altfor tidligt gryr Sankt Hans!

— Naar Høsten kommer, skal jeg ud og fægte
i Livets Broderstrid — en Elsker lig,
der syg af Hjemvé, puffet af Landsknægte
gaar bort til Saar og Fald i fremmed Krig.

MAANESKIN

Over brede Enge, spundne
tæt i Skumring og i Dis,
staar blandt grønne Stribeskyer
Maanen rund og hvid som Is.

Over mørke Kroner skinner
Stjerneblomsters hvide Vaar;
alt er tyst — kun Løvets sagte
Syden til mit Hjerte naar.

Gennem Skær og Skygge vandrer
jeg i Nattens svale Dis,
stanser, stirrer, sitrer som et
sølvhvidt Træ i sagte Bris . . .

SKYER

Se dog, se deroppe over
Gadens graa Kasernekke —
lyserøde Skyer, der i
langsom Flugt ad Himlen trække!

Skønne Skyer, høje, fjerne!
Drømme, der forbi mig glider! —
midt i Livets Grimhed er I
som et Bud fra Mythetider!

Som en Sværm af Rosenblade,
strejfende Gudindekinder,
svæved eders sarte Rødme
om de hvide Klippetinder.

Jordens Børn mod eder længtes,
jubled op mod eders Færden;
thi en Verden af Berusning
varsled I — en anden Verden . . .

Hvorfor stanser ikke med sin
Larm og Ilen Gadevrmlen?
Hvorfor hæver intet bøjet
Trællehoved sig mod Himlen?

— Ingen ser jer, ingen mere
kender Æventyrets Lykke;
Nød og Sot har drevet Slægten
ned i Underverdnens Skygge.

Sløvt og haabløst stønner Livet
i de store onde Byer —
svæv forbi, forsvind i Himlen,
rosenrøde Mytheskyer . . .

DEN HVIDE BALCON

Jeg mindes en hvid Balcon.
Et Hav med Solfaldets gyldne Lød,
gyldne, tungsindige, svindende Glød,
og nære viftende Palmer,
der sang deres sagte Salmer.

Jeg mindes en Kvindes Favn.
En Favn som en Rus, som Balsam for Saar,
Øjne saa sorte, et solgyldent Haar,
bølgende, knittrende Silke
og Roser paa slanke Stilke.

Vi gløded i Solfaldets Skær.
Vi gløded i hensunken Ømhed og Drøm,
i Ve over Timernes falmende Strøm —
og op fra den yppige Have
steg Duft som fra blomstrende Grave . . .

Jeg mindes en hvid Balcon.

MAANENATTEN

Maanenatten, Maanestaden,
Himlens Skrift af sorte Grene —
frysende, som altid ene
vandrer jeg igennem Gaden.

Og jeg kommer hjem og lukker
Døren op — og møder atter,
gennem Ruderne, der dugger,
Maanens hvide, tavse Latter.

Duggen glimrer som Krystaller.
Ind i Stuens mørke Hule,
hvor sig gamle Drømme skjule,
lange blege Striber falder . . .

Op jeg stirrer. Længe, længe.
Denne Hvidhed! Denne Kulde!
— Langsomt Maanens underfulde
Straaleblik mig gennemtrænge.

Altid helst min Sjæl har svunget
sig mod Nattens øde Stjerne —
alt det hvide, kolde, fjerne
har jeg elsket og besunget.

Og jeg stirrer — og jeg gyser.
— Ak, thi Dødens hvide Kerte
med sin Skønhed, med sin Smerte
paa min Ungdoms Himmel lyser!

EKSOTISK DUFT

EFTER CHARLES BAUDELAIRE

Naar jeg tavs, med lukkede Øjne en Høstkveld, der gløder,
aander Vellugten ind fra dit blodvarme Bryst,
aabenbarer sig for mig en lykkelig Kyst
i blændende Dis af en Sol, der forbløder;

en dovent drømmende Ø, hvor Naturen skaber frodigt
æventyrlige Træer og Frugt med en gylden Saft;
og Mænd, hvis slanke Legemer er fyldt af spændstig Kraft,
og Kvinder, hvis Blik er forunderlig frimodigt.

Tryllet bort af din Vellugt til Paradislande,
en Havn jeg ser med Master og Sejl fra alle Strande,
der, endnu trætte, hvile efter Bølgenes Dans;

mens de grønne Tamariñdetræers Dufte, der strømme
gennem Luften allevegne og betage min Sans,
blandes med Matrosernes Sang i mine Drømme.

DAGNING

Nu suge Vestens Sluser Mørkets Vover
i langsomt Fald fra Gadernes Kanaler —
fra Østens grønne Skinnen Dagen daler
ned mod den store Stad, der endnu sover.

I denne hemmelighedsfulde Time
det Nye fra det Gamle Magten vrister,
i Luften anes Lyd af det, der brister,
som fjerne Klager fra en Trækfuglstime.

Lavt over Parkens sorte Kroner slæber
paa sarte Skuldre — som en Vægt af Bly —
den sidste Nattevind den sidste Sky
afsted og sukker træt fra kolde Læber.

Mod Østens Klarhed store Huse rejser
en Mur som stivnet Mulm, hvor Skorstensrækker
og lanceslanke Spir i Attraa strækker
sig mod et Kirketaarn, der kongeknejser.

Om Taarnet Stjerner sitre — som i Lede.
Snart kan de frit de sunkne Brødre følge
og finde Glemsel under Lysets Bølge
for, hvad de saa i Nattens By hernede . . .

I Gaden, hvor det ene Fortovs Lygter
endnu er tændte, pusle Trin og Koste
fra mørke Skikkelser, der stundom hoste,
men ellers tavse deres Gerning røgter.

De vandt sig ingen Plads i Dagens Sal,
nu maa de for dens Tærskel ydmygt feje —
selv han, hvem Boulevardens Bænk blev Leje,
bespotter deres Trældom, frihedsgal.

I søvnigt Skridt en Drosche hjemad stevner
— der er ej Skøgefragt at vente længer —
ned over Brystet Kuskens Hoved hænger
— hans Liv er Død for Sjælens friske Evner.

Langs Husene ses Skygger stundom liste,
fra falske Vines, falske Favntags Gift;
nedbrudte møde de en nyvakt Drift —
den første Strøm fra Kældere og Kviste . . .

Beständig stiger Østens klare Grønhed;
sit blege, grimme Aasyn Byen blotter.
— Snart Solen vil som en sørgmodig Spotter
med Purpursminken laane den lidt Skønhed

og skjule Nattens Nød og Synd og Sorg
og med sit Haab om evig Lykke lokke
den Slægt, der Grænsepælene vil røkke
og rejse Tinder over Livets Borg.

— Men den, der drak af Nattens Mismodskilde,
har ingen Tak for Dagens gyldne Skaal —:
Hvorhen? Hvorfor? Har vi vel andet Maal
end Søvnens store, sorte Natte stille?

Kør vildt i Sol og Storm med Krigsvognsgny,
kør sløvt, som Krikken foran Droschen traver —
I naa dog aldrig Paradisets Haver,
I ender dog i Nattens onde By!

MUNKEN

Naar Munken stundom vandrer til Menneskenes Stad,
saa blinker han mod Solen og aander ud mod Havet
og tænker paa den Tid, der i Klostret blev begravet,
og paa sin Barndoms Strandbred med Skvulp af Bølgers Rad.
Naar Munken stundom vandrer til Menneskenes Stad.

Naar Munken gaar forbi, hvor de skælmske Piger ler,
saa sænker han sit Blik — mens hans Haand om Kuttens
Flige

i lønlig Sitren famler — og tænker paa den Pige,
den Pige fra hans Ungdom, han aldrig møder mer.
Naar Munken gaar forbi, hvor de skælmske Piger ler.

Naar Munken gaar forbi, hvor den store Mester bor,
den Mester, der er tryk ved sig selv og aldrig skrifter,
saa tænker han paa Drømmen om Stolthed og Bedrifter
og paa sin ringe Syssel, hvoraf der intet gror.
Naar Munken gaar forbi, hvor den store Mester bor.

Naar Munken sent om Kveld er vendt hjem til Klosters Ro,
saa stirrer han derind, hvor Guds Moders Lampe brænder,
og stirrer stiftst og længe og vrider sine Hænder
og synker ned —: Madonna, du fik mit Liv, min Tro!
Naar Munken sent om Kveld er vendt hjem til Klosters Ro...

DET DØDES GAADER

Igen en Tid med Fest og broget Mylder.
— I Kaadhed har jeg knejset stolt og lét;
i Tungsind har jeg tavs mit Hoved bøjet,
og mod det Svundne har jeg savnfuld set.

Dør saa jeg dig, kun dig, kun dig alene.
Jeg vendte bort mit Blik — jeg saa dig end.
Jeg maned frem min Sjæls udvalgte Kvinder —
en Skønhedsflok — altid kom du igen.

Er det, fordi jeg aldrig fuldt har kendt dig
og maa og vil dit Væsen granske ud?
Eller faar nu, først nu min Elskov Øjne,
og var af Skæbnen du mig sendt til Brud?

— Det Dødes Gaader har det Dødes Stumhed,
med evig Skrift skrev Gud det Ord: Forbi. —
Den, der er stærk, han vender sig fra Graven
og iler mod det Nye, rank og fri . . .

SOL OG SKYGGE

Paa Gulv og Væg og Spejle spille gyldne Strejf af Sol,
fra Gaden sitrer op en Musik af klingre Røster,
bag hver en Jomfrus Kjole ved jeg sarte hvide Bryster —
nu er mit Vindu aabnet for al Verdens rige Sol!

I alle Haver vælder det med Krokus og Viol,
jeg aner Duftes Kærtegn og Pust fra friske Kyster,
hvor blide Bølger nynner og undseligt Bredden kryster —
o blide Foraarsbølger, o Længslers Vaargondol!

— — — — —

Hvad vil mig denne Verden? — Mit Liv er dømt til Skygge!
Jeg vil rulle Gardinet ned, saa jeg Vaaren ej kan se,
og lade Solen gøgle og Menneskene le!

Og ensom vil jeg dybt i mit Hjertes Nat mig dykke
og lytte til dets Regnfald af høstlig, haabløs Ve
og græde over dig, du min Ungdoms døde Lykke!

NATTEREGN

Ensformig risler Regnen
mod Nattegadens Stene.
Det lyder sært sørgmodigt
for den, der sidder ene.

Nu mumler det og hulker
i alle mørke Skove,
paa hine fjerne Steder,
hvor mine Minder sove.

Og alle lyse Drømme,
de lules tyst i Slummer —
det er, som Rummet nynned
en Sang af øde Kummer.

Det er, som alt var uddødt
og jeg i Verden ene.
— Aa, Regn, der evigt risler
mod Nattegadens Stene!

GYLDENHVID

Gyldenhvid staar Maanen
bag de sorte Træer,
gyldenhvid i Luftens
Dis og Skumringsskær.

Ensom drømmer Parken —
som i Savn og Ve.
Ad de lange Gange
ingen er at se . . .

Mine fjerne Brødre,
de, der ligne mig —
aldrig skal jeg finde
Spor af deres Vej.

Mine Længsler. Længsel,
Drømmersken i Hvidt —
aldrig skal jeg høre
Lyd af hendes Skridt.

Aldrig skal jeg komme
Jordens Lykke nær.
— Gyldenhvide Maane
bag de sorte Træer!

GENNEM TAAGEN

Mørk er Natten, tæt er Taagen,
Draaber dryppe tungt fra Træer,
Vogne rumle i det fjerne,
Lygter staa med gustent Skær.

Mørk er Natten, tæt er Taagen,
ensom vandrer jeg af Sted,
ensom i en Taageverden,
uden Maal og uden Med.

Og det hvisker i mit Hjerte:
Afmagt, Afmagt! Gang paa Gang:
Afmagt, Afmagt — som et Omkvæd
paa min Skæbnes Sørgesang.

Du maa hulke, du maa knæle,
taale Saar af Livets Hæl,
du maa offere, du maa offere
hver en Tøddel af din Sjæl.

Kun mod Sjælens, Sjælens Offer
skænker Guden Salighed! — — —
Gennem Natten, gennem Taagen
ensom vandrer jeg af Sted.

Og jeg hvisker: Afmagt, Afmagt . . .
Modløst, kraftløst, Gang paa Gang:
Afmagt, Afmagt — som et Omkvæd
paa min Skæbnes Sørgesang.

HOLGER DRACHMANN

9. Oktober 1896.

Mit Hjertes Drøm om Liljer — min Drøm fra jeg var
Barn —

har nynnet mig en Vise om den, der elsker Livet,
har hvasket om, at Haabet og Sejren ham bli'r givet —
for den, der elsker Livet, gror der Liljer over Skarn.

Du fandt de hvide Liljer — dèr, hvor andre kun fandt Skarn,
i fjerne skønne Haver bag underfulde Slotte;
du for ad Livets Veje, og de blomstred, hvor du traadte —
du fandt de hvide Liljer, jeg drømte om fra Barn.

Du var den store Elsker! Det er din Ungdoms Daad.
— Gud signe hver, som elsker den Jord, hvorpaa vi træder,
Gud signe den, der synger for Sjælene — og græder
og hæver sig til Lovsang og Jubel gennem Graad!

GEORG BRANDES

3. November 1896.

Du blev min Ungdoms Profet, og ingen Syner
gjorde mig som dine andagtsfuld og vild.
Skønt — som naar Himlen i mørke Nætter lyner —
gnistred for min Sjæl din Tankes Himmelild.

Dybt slog den ned, og ulmende den brænder,
rød under Mismods sorte Askevægt.
— Hellig er Ilden og den, der Ilden tænder,
Længsel og Oprør skænker han sin Slægt!

Livet skal lue! Til Krige og til Fester
Solen os skabte Jordens stolte Hjem!
— Ak, i mit Hjerte, elskede Mester,
ulmer din Ild — naar vil den flamme frem?

NYAARSGRY

Det er den nye Tid — Alverden slumrer.
Det er den nye Tid, den nye Tid!
— Ej er der langt til Timen, hvor det skumrer,
kort skinner Dagen, kongelig og hvid.

Den nye Tid! — et Ord for unge Sjæle.
O, jeg er ung! — det har jeg glemt for tit.
Jeg skrev den døde Jubels Eftermæle
og blev i Livets Ørk en Eremit.

Men det er Præster, vi har Trang til, Præster,
der vandrer uden Sky i Livets By
og taler dybt om Sjælens dybe Fester
og præker vildt om vilde Tiders Gry . . .

En Sangersjæl, en Kongesjæl — en Drømmer,
som hader Verdens Guder og som tror
paa Hævnens Hav, der Verden oversvømmer,
og paa den nye, jomfruskønne Jord.

O, der er goldt paa Ensomhedens Veje,
fattigt og goldt som dør, hvor Døden gaar.
— En Kamp mod Verden? . . . Skal jeg Sejer eje?
En Kamp mod Verden? — Kamp er Vaar, ja Vaar!

VIN OG PARFUMER

Vin og Parfumer — Fest og Festens Duft —
har hersket i min Sjæl — o, men jeg aner,
nu jeg er ene, her i Nattens Luft
en Duft af Mindets hvide Tulipaner.

Alt, hvad der vandt og bandt mig, vejres hen,
fra Verden fjernes jeg de Tusind Mile.
— Alene du er til — igen, igen
jeg ser dig sky og ømt og sælsomt smile . . .

Jeg sender dig min Hilsen! — Nattens Luft
og Ensomheden er mit Hjertes Rige,
her blomstrer du med kold og evig Duft
— her er du min i Drømmens Himmerige!

DE YDMYGES LYKKE

Den store Rus — en Drøm, vi kalde Gud,
en flygtig Fryd — den Gave, Livet bragte.
— De ringe Ting, dem tør vi ej foragte,
det er vort Livs og Verdens stille Bud.

Et Kvindesmil, et Vindus Hyacinther,
et Barneraab, der klinger fra det fjerne,
den blaagraa Skumring med den første Stjerne
og Sne, der falder tyst og bringer Vinter . . .

Se denne Gaard, som Sneen har gjort hvid!
Den Karl, den Pige — Lygtens gule Skær
paa Pigen og paa Sne og Stald og Træer!

Ak, dette Syn! — et Maleri, der skabes
og dør i ét Sekund — en Gnist, som tabes
fra Lykkens Baal og gør min Aften blid!

SIRENE

Naar jeg ser de store Skyer
som en Flok af sorte Gribbe
flyve over Nattehimlen, der i bleggrøn Fjernhed skinner,
tænker jeg paa dig, Sirene —
Drømmenes og Dødens Dronning,
som har gjort mit Hjerte øde — fjendsk mod Jorden og
dens Kvinder.

Du, der elsker Maanens Isglans
og den grønne Himmels Gift,
du, der skøn og ond og ensom rider paa en kulsort Drage,
brusende igennem Natten,
evig i din vilde Kyskhed —
vil du mig ved Smertens Trolddom op til dig og Himlen
drage?

Op fra Jorden, som du hader?
Op til Skyerne og dig?
— Store blege Himmeljomfru, frygtelige Elskerinde!
jeg er bange, jeg er bange —
thi hvis jeg skal elske dig,
maa jeg først se meget falme, meget briste og forsvinde...

GADEN

Der græder Regn ned over Gadens Sten —
en Taarestrøm, hvis Kilder bruse, bruse.
Ak, denne Gade! — der er mangen én,
som har haft Sorg og grædt i disse Huse.

Grædt Dag og Nat, ustanseligt og stille
og grublet, grublet uden Trøst og Haab —
mens fjernt i Mørket Violiner spille,
og Sange parre sig med Latterraab . . .

O, I, der skjulte eders Sjælenød
bag disse Mure, langt fra Verdens glade —
jeg hører al den dybe Graad, som flød
og flyder lønligt i min Ungdoms Gade . . .

SKUMRINGENS KLOKKER

Jeg favned dig blidt, og jeg kyssed dig blidt
paa Mund og paa Haar og paa Hænder;
men den, der har kysset, han brænder,
og siden hin Nat har jeg grublet og lidt.

Thi Herren, der Hjerterne kender,
har set i mit Hjerte, som banked mod dit —
ak ve, nu er Skæret paa Vesthimlen hvidt,
og Skumringen Lygterne tænder . . .

Jeg vilde dig ondt — kun mit eget Begær!
— O Herre, hvor Klokkerne tone!
Nu er mig din Straf og din Kærlighed nær.

Se Fuldmaanens dødstunge Krone!
Jeg vandrer ind under dens isnende Skær,
at knæle for Lidelsens Trone . . .

DET NYTTER INTET

Det nytter intet! Denne Slægt er døv,
den ænser ikke Sangens skønne Gave —
og derfor skal den ingen Sange have
og ingen gylden Regn, kun Røg og Støv!

Lad lærde Herrer granske og docere,
lad Værkstedslarmen synge Livets Sang!
— For mig er Natten kort og Dagen lang
i denne Tid, hvor Vaaset triumferer.

Jeg keder mig i denne Haandværkstid,
der, grov og tør og skønhedsfjendsk, beskatter
al Pryd og Dyd undtagen rastløs Flid.

Naar faar det Slut? Naar gryr de Tider atter,
hvis Genius gaar frem med haanlig Latter
og rydder Pladsen til en Sangerstrid?

STATUEN

Du hvide, skinnende Statue i Havens natlige Dunkle,
du staar derinde blandt Roserne saa ubevægelig stiv,
mens Menneskelatteren klinger, og Lysene skælve og funkle,
og Duften og Lunheden bølger om dig og dit ensomme Liv.

Du staar derinde og keder dig! — jeg ved det, skønt intet
du siger.

Din Knejsen røber dit Hjerte — Ligegyldighed blandet
med Had:

«I keder mig, duggede Roser! I keder mig, leende Piger!»
— Ak, Roser og Piger er skønne alene for den, der er glad.

Hvørfor skulde du være glad? — Du er Fange, og ingen
forstaar dig;
du ser kun Fremmede, Fjender, ak, ingen, du bryder dig om;

det Liv, der strømmer forbi dig, de Raab og de Sange,
der naar dig —
det bærer kun Bud fra en Verden, som er plump og
uendelig tom.

Hvem er du? — jeg ser kun i Mørket din mandige Rankhed,
din Hvidhed —
hvem er du? En bidsk Filosof, der forbander det evige Kød?
En Grubler, der lytter mod Dybet? En Aand af andagts-
fuld Blidhed,
som i Himlens Nirwana af Stjerner søger Erindringens Død?

Eller er du en Hyrde? — en Elsker, der længes og sukker
og tænker
paa en blid Hyrdinde, du kendte i fordums Tid paa din
Mark,
paa en dejlig skinnende Statue, som fjendtlige Mennesker
lænker
mellem Roser etsteds langt borte i en dunkel og øde Park?

Du hvide, du skinnende Statue — hvem du end er, jeg
forstaar dig!
Din Knejsen, din fornemme Tavshed har bragt dig mit
Hjerte nær.

O, skulde jeg elske et Væsen — en Lykke, som Livet ej
spaar mig —

saa maatte det være en Statue, mit Hjerte skulde faa kær!

Thi jeg ligner en Statue selv. Jeg føler i Menneskevrirmlen
en ensom og fremmed Støttes Ligegyldighed blandet med
Had.

Jeg keder mig vildt! — som en Statue, der stirrer mod
Jorden, mod Himlen
og finder kun Dumhed og Tomhed og længes, den ved ej
mod hvad.

SØVN

De piner mig, de raa og skingre Røster,
der stiger op fra Sommernattens Gade.
— Ak, blide Sang, som dulmer og som trøster,
naar hører jeg dit Sus af fjerne Blade?

Vidundersang fra Søvnens dybe Skove,
skal jeg forgæves lytte dig imøde? —
O, ton for mig, saa jeg kan sove, sove
og blive lig de lykkelige Døde!

Thi Verdens raa og skingre Røster piner
min Sjæl til Vanvid — som et ondt Orkester,
et Bøddelkor af Horn og Tamburiner,
der føres an af Satan og hans Præster.

VED HAVET

Tungsindig kom jeg til Stranden,
tungsindig gik jeg derfra.
— Havet har ingen Lægedom,
mit Hjerte kan styrkes af.

Bølgernes Sang ejed ingen
munter og kæk Melodi —
kun min sørgmodige Ungdom
hørte jeg klage deri.

Bølge kom efter Bølge
og bruste og brast og forsvandt —
bestandig den samme Rullen,
bestandig fra samme Kant.

Langt ude saa jeg min Fremtid
følge min Fortids Spor,
langt udefra bares imod mig
de gryende Tiders Kor.

Det var, som om Bølgerne klaged:
Der gives ej Trøst eller Raad ---
som lød der fra Havets Hjerte
en dyb og ustanselig Graad . . .

STOLTE JUL!

T ræt og tyngt sukker Skoven i de lange, sorte Nætter,
under Mos og Stene slumre Slangerne, der elske Sol —
Mørket, Mørket truer Verden, Mulmets plumpe, blinde
Jætter
famle uden Stansen frem mod Livets tomme Herskerstol.

Fjern er Solen, Livets Fyrste — fjernere end nogensinde;
men i disse Nætter, ved jeg, har den endt sin Himmelflugt,
vender glødende tilbage for at mødes med sin Fjende,
for at frelse Muldens Spirer, alt, der gror og bærer Frugt.

Og jeg ved, at Aandeверdnen har sit Lys, der ikke svigter;
Dunkelheden, Jordiskheden, som jeg hader, sejrer ej. —
Alle store, skønne Sjæle — Konge, Præst, Profet og
Digter —
skal igen staa op af Graven for at finkle paa vor Vej.

Lad kun Mulmet fylde Luften! Over Nattens Troldekyer,
ved jeg, tindrer Julehimlens gyldenthvide Stjernefelt.
Disse Stjerner! det er Sjæle, der har lyst i Livets Byer;
hver af dem skal atter fødes som en Frelser og en Helt.

Stolte Jul! din Klokke kimer seiersjubilende mod Himlen,
kalder frem til Trods og Andagt hver en ensom Lysets
Præst. —

Og mens Hjertet i mig svulmer, ler jeg ud mod Jætte-
vrimlen,
fejrer jeg i Jordens Mørke det guddommeliges Fest!

KVINDEN OG MAANESKINNET

Den unge Kvinde elsker Maaneskin.
Hun vandrer ud — mens Menneskene sove —
i Maaneskinnets store hvide Skove,
hvor Edderkopper flette Sølverspind.

Den unge Kvinde elsker Maaneskin.
Men stundom skælver hun for Nattens Straaler.
— Skønhedens Trolddom, som hun ikke taaler,
har gennemisnet hendes Barnesind.

Verden er død — hun ser kun *Drømmen* skinne!
— Da flygter hun fra Skoven af Krystaller;
mens Maaneskinnets Fyrste fjerntfra kalder . . .

Han skrider fredløs gennem hvide Nætter
og søger uden Haab den Jordens Kvinde,
der følger ham til Maanens øde Sletter.

SKOVEN OG HIMLEN

Skoven, Skoven og Himlen,
hvor Falken flyver paa Rov —
den straaler, den øde Himmel,
den suser, den øde Skov.

Græsset dufter af Hede,
det kalder til Ildens Fest;
men gennem de Straa og Kroner
der gaar den evige Blæst.

Skoven, Skoven og Himlen,
hvor Falken flyver paa Rov —
den straaler, den øde Himmel,
den suser, den øde Skov . . .

Vidt har jeg vandret i Verden.
Verden er øde og vild! —
Jeg mødte kun Ild og Susen,
Jeg mødte kun Susen og Ild!

ENSOM AFTEN

Se, jeg sad en ensom Aften, og mit Hjerte var bedrøvet,
for jeg tænkte paa en Jomfru, som forlængst jeg havde
mistet —

éngang kun hun havde vandret med mig under Foraarsløvet,
éngang kun, og Natten kom, og Lykkens Drøm var bristet,
bristet.

Og jeg tænkte paa de lange Mindets Aar og Aar i Længsel,
paa de øde Dages Række, altid ens, det samme Øde —
som en evig Vandren i et endeløst, forfaldent Fængsel,
hvor de aabne Cellers Tomhed lo mig haanende imøde.

Og jeg spurgte: Hvorfor skal vi éngang kun med Lykken
mødes?

Hvorfor taaler vi de lange Mindets Aar og Aar i Længsel?
Hvorfor styrter vi os ikke, naar i Livet vi forstødes,
ud ad Dødens frie Vindu fra det skumle Cellefængsel?

Se, jeg sidder denne Aften, og mit Hjerte er bedrøvet,
jeg, der skabtes til at klinge, til at tolke Hjertets Glæde —
Glædens underfulde Fløjte ligger gemt og glemt og støvet,
skal jeg aldrig mere spille, aldrig mere Dansen træde?

Men da lød en Røst, der svared — fra mit Hjerte, fra
det fjerne — :

Salig den, der uden Klage elsker, hvad han aldrig møder!
Salig den, som tror og drømmer — som mod Nattens
store Stjerne
hæver sig i stolte Hymner, mens hans Hjerte stille bløder!

O, EN TID —

O, en Tid, hvor ingen læser, og hvor ingen føler Svimlen,
hvor den sidste Grublers Minde er et væltet Monument,
hvor det sidste Tog er splintret, og den sidste By er
brændt —

o, en Tid, hvor alle lever mellem Blomster, under Himlen!

Da er alle Gaader løste, da er Verden bleven klog —:
Det var Gaader uden Løsning, det var Stier uden Ende,
vi vil ikke mere trælle eller ile eller vende
os med Mordlyst mod hinanden, med Kanoner og med Bog!

Da er Verden bleven gammel. Men en anden Ungdom fødes
som Krystaller af dens Visdom — o, paany er Verden ung!
Som en Have blomstrer Livet, og en Duftsky sød og tung
svæver stille over Græsset, hvor de blide Sjæle mødes.

Da er Sproget blevet simpelt, da har Tale liden Værd,
kun: Jeg elsker dig! — og Tavshed — og en Nattergal,
der synger;
og ved Legene paa Engen af de barneglade Klynger
kun en Rundsang, som er simpel, og som kendes af enhver.

Da bor ingen mer i Huler under Jorden, under Tage;
men Azuren med dens Stjerner over Livet er spændt ud;
og dens Stjerner bliver tilbedt, for Azuren, det er Gud,
og den skænker os Ekstasen alle Nætter, alle Dage.

Vi tør stirre mod det Høje uden Rædsel, uden Svimlen.
Alt er Stilhed. Alt er Blidhed. — Da er Verden bleven vis,
da er Verden bleven Sjæl — det er fundet: Paradis! —
O, en Tid, hvor alle lever mellem Blomster, under Himlen!

AK, SOL OG DUFT —

Ak, Sol og Duft og Smil og Jomfruynde
og alle lyse Sjæles lyse Fest,
jeg ledes ved det — en tungsindig Gæst
er jeg paa Somrens bløde Grønsværshynde.

At blive Munk og fly de lyse Steder
og alt, der binder kun med skøre Baand,
det er dens Lod, der tørster efter Aand,
det er dens Lod, hvis Hjerter altid græder.

O, jeg vil bort! I Ensomhedens Baad
vil jeg befare Havets stolte Øde. —
Dør vil jeg glemme al min saare Graad.

Dør vil jeg tænke paa de store Døde
og lære Havets Sang — mens i det fjerne
jeg venter Blinket af min Manddoms Stjerne.

VINTERNAT

Nu glimrer Sirius igen i Øst.
— O, Vinternat! jeg vil din barske Lyst;
jeg vil beruse mig i Nordenvinde,
i Sne, der hvirvler mod mit nøgne Bryst!

Jeg hader Ømhed, jeg er Vaarens Fjende;
men du er dejlig, Vinter — som en Kvinde,
hvem Kval og Trods har hærdet og gjort stor —
en fyrstelig og grusom Elskerinde! — —

De sorte Kæmpetræer — den hvide Jord
— og Stjernehimlens gyldent-grønne Flor
fortryller mig som Sagn fra Heltetider.

I Storm og Kulde Heltesjælen gror.
— Indvi min Sjæl, som raser og som lider,
Valkyrie, der over Himlen rider!

LILJER I MØRKET

Havet mumler i Natten,
og over den fjerne Stad
ser jeg et Skær, der truer,
et Skær af Smerte og Had.

Mumle og true maa Verden,
mit Hjerte den ikke kan naa —
thi store bævende Liljer
i Mørket omkring mig staa.

Hvide Liljer i Mørket —
o, Hjerte, der lider og led!
— Intet er saa tungsindigt
som Skønhedens Evighed!

Det, der er skønt og evigt,
naar Hjertets hulkende Dyb —
men lukket og skjult er Dybet
for Verdens hvæsende Kryb.

Verdens hæslige Kvaler,
de komme mig ikke ved —
men fyldt mig med Smerternes Smerte
har Skønhedens Evighed . . .

LYKKE

Til Smil og Latter har jeg ikke Raad
og ikke Lyst — min Sjæl er taaresvanger!
Lad Verden prise Solskinslykkens Sanger —
min Trang til Lykke er en Trang til Graad.

En Skumringslykke er det, jeg forlanger,
det dybt-højtideliges tavse Rus —
som Aftenskoves store, sagte Sus
er den Musik, hvis Røst mit Hjerte fanger.

Og skal en Kvinde sidde i mit Hus
og kaldes min — min Rigdom og min Glæde —
da maa den Kvinde faa mig til at græde,
da maa hun aabne for mit Hjertes Brus.

Saa skøn, saa tung er ingen gylden Kæde
som mine Taarers hvide Perlekrans;
den offerer jeg — i Stjernerne hvide Glans —
til Skønhedsguden paa hans Himmelsæde.

MULM OG STJERNER

Jeg er en stille Nat, der ikke svinder;
jeg er en langsom Ild, der aldrig slukkes —
mens Mørket ruger, ulmer det og skinner,
som Morild blødt af sorte Vande vugges.

Det glimter selv i Hjertets skjulte Dybder —
som fjerne Fyrs usynlige Lanterner,
som Fakkellys i Kathedralers Krypter,
som Himmelrummets aldrig sete Stjerner.

Af Mulm og Stjerner er mit Hjerte dannet.
— Det er, som havde Satan først mig skabt
og kaldt mig sin, en dødsdømt og forbandet;

men Gud, der vil, at ingen skal gaa tabt,
medlidende i Mørket ladet dale
en Gnist fra Evighedens Tempelsale.

BRØDRENE SALMONSENS FORLAG.

SIRENER

NY DIGTSAMLING AF *SOPHUS MICHAËLIS*

Pris 1 Kr. 50 Øre

«Sophus Michaëlis har atter udgivet en Samling Digte, der staar fuldt paa Højde med hans «Solblomster».

Den første Rang, som Forfatteren ved sine tidligere Arbejder har erhvervet sig blandt de nyere danske Digtere, hævder han med Glans ved sin ny Bog.

Ingen kan herhjemme skrive mere velklingende, formfulde Digte end han; ingen har mere levende Fantasi eller større Rigdom paa Ord og Billeder til sin Raadighed.

M. besynger i sine Vers Naturen, Kærligheden og Lykken, og han mangler aldrig hverken Ord eller Toner.

Bogen indeholder desuden nogle prægtige Mindedigte og nogle Overførelser af Edgar Poes og Charles Baudelaires Digte til dansk Litteratur.

M. er vel egenlig den eneste Digter, som kunde have omplantet disse Digte paa Dansk, saaledes at de for bestandig vil komme til at høre med til den danske Litteratur.

Ofte forbavses man over, at ens Modersmaal virkelig kan klinge saa kønt og rigt.»

DIGTE OG VERS

AF

IBEN

Pris 1 Kr. 50 Øre

Af Sophus Michaëlis' Forord kun dette: Bogen er skrevet af en ung Pige, tilmed i en saa pur Ungdom, at man vilde forbavses ogsaa uden Hensyn til Forfatterens Køn. Hendes Vers røber den fødte Digter.

Eksemplarer faas i alle Boglader

